

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY

24.03.2025

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Kwestia opodatkowania PCC umowy pożyczki pieniędzy zawartej między spółką niemiecką (pożyczkobiorcą) a spółką polską (pożyczkodawcą), wyrok NSA z 12 marca 2025 r., sygn. III FSK 1670/23	3
Spółki nieruchomościowe mogą bez ograniczeń amortyzować budynki traktowane jako inwestycyjne dla celów bilansowych, wyrok NSA z 18 marca 2025 r., sygn. II FSK 246/24	3

Kwestia opodatkowania PCC umowy pożyczki pieniędzy zawartej między spółką niemiecką (pożyczkobiorcą) a spółką polską (pożyczkodawcą), wyrok NSA z 12 marca 2025 r., sygn. III FSK 1670/23

Zgodzić należy się z poglądem, że umowę pożyczki pieniędzy bezgotówkowego należy traktować jako pożyczkę rzeczy, nie zaś prawa majątkowego. W konsekwencji w przypadku pożyczki dokonanej przez spółkę polską na rzecz spółki niemieckiej zastosowanie ma art. 1 ust. 4 pkt 1 ustawy PCC, a nie przepis art. 1 ust. 4 pkt 2 ustawy PCC. W myśl pkt 1 tegoż przepisu, czynności cywilnoprawne podlegają podatkowi, jeżeli ich przedmiotem są rzeczy znajdujące się na terytorium Polski. Ze stanu faktycznego wynika, że środki pieniężne, które będą przedmiotem zaciąganych przez spółkę niemiecką od spółki polskiej pożyczek, znajdują się na terytorium Polski, na rachunku bankowym w Polsce. Z tego względu, ww. umowy pożyczki będą podlegały opodatkowaniu PCC w Polsce.

Omawiany wyrok stanowi kolejne rozstrzygnięcie w kwestii, jak należy traktować środki pieniężne dla potrzeb PCC. W wydanym orzeczeniu NSA przesądził, że umowa pożyczki pieniędzy bezgotówkowego powinna być traktowana na gruncie PCC jako pożyczka rzeczy, a nie prawa majątkowego. Sąd orzekł, że w kontekście kwalifikacji pieniędzy jako przedmiotu umowy pożyczki w aspekcie cywilnoprawnym, w praktyce funkcjonuje pogląd, nakazujący uznać pieniądza za znak pieniężny (rzecz).

Oznacza to, że w przypadku zawarcia umowy pożyczki pieniędzy (znajdujących się w dacie zawarcia umowy na rachunku bankowym prowadzonym przez polski bank) przez polskiego podatnika na rzecz zagranicznego kontrahenta zostanie spełniona przesłanka wskazana w art. 1 ust. 4 pkt 1 ustawy PCC, w związku z czym taka pożyczka będzie opodatkowana PCC w Polsce. Późniejszy transfer pieniędzy za granicę za pośrednictwem rachunku bankowego nie oznacza, że przedmiot pożyczki przekształci się w prawo majątkowe wykonywane poza terytorium RP - w postaci „bezugotówkowe-

go pieniądza bankowego” zapisanego na koncie pożyczkobiorcy.

Wyrok ten jest o tyle istotny, iż wpływa na opodatkowanie pożyczek pieniężnych udzielanych przez polskie podmioty, zwłaszcza w ramach transakcji wewnętrzgrupowych, w przypadku których pożyczkobiorca ma siedzibę poza terytorium RP. W takich sytuacjach u zagranicznych podmiotów (pożyczkobiorców) może wystąpić obowiązek rozliczenia PCC w Polsce.

PIOTR STRYJEWSKI
ADWOKAT, DORADCA PODATKOWY

Spółki nieruchomościowe mogą bez ograniczeń amortyzować budynki traktowane jako inwestycyjne dla celów bilansowych, wyrok NSA z 18 marca 2025 r., sygn. II FSK 246/24

Omawiany wyrok dotyczył interpretacji indywidualnej. Przedmiotem sporu było to, czy spółka nieruchomościowa, która traktuje nieruchomość jako nieruchomość inwestycyjną, niestanowiącą środka trwałego i wycenianą według wartości rynkowej, może zaliczać do kosztów uzyskania przychodów podatkowe odpisy amortyzacyjne. NSA orzekł na korzyść podatnika – zdaniem składu, przepis ograniczający amortyzację w spółkach nieruchomościowych nie wyłącza ani nie ogranicza amortyzacji budynków, które dla celów bilansowych nie są traktowane jako środki trwałe.

Przypomnijmy, art. 15 ust. 6 ustawy CIT ogranicza wysokość odpisów amortyzacyjnych u spółek nieruchomościowych. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, odpisy amortyzacyjne od budynków dokonywane dla celów CIT nie mogą być wyższe niż odpisy dokonywane dla celów rachunkowych.

Przepis ten od początku budził liczne wątpliwości co do tego, czy w przypadku rozbieżności polegającej na tym, że

budynek jest traktowany jako inwestycja dla celów bilansowych a dla celów podatkowych jako środek trwały, możliwa jest amortyzacja podatkowa tego budynku. Zdaniem Dyrektora KIS, ujęcie budynku jako inwestycji wyklucza jego amortyzację podatkową. Zdaniem podatników, jest wręcz przeciwnie – budynek traktowany bilansowo jako inwestycja podlega amortyzacji bez ograniczeń. NSA, podobnie jak we wcześniejszym wyroku z 28 stycznia 2025 r. (sygn. akt II FSK 788/23), stanął w tym sporze po stronie podatników. Głównym motywem rozstrzygnięć NSA (oraz sądów I instancji) była szczegółowa analiza brzmienia przepisów.

Sama problematyka i różne traktowanie podatkowe budynków (w zależności od rodzaju podatnika i ujęcia bilansowego) budzi kontrowersje. Zgodnie z uzasadnieniem do projektu tzw. „Polskiego Ładu”, motywem wprowadzenia ograniczeń w amortyzacji było to, że (cyt.) *„mimo, iż ekonomicznie wartość takich nieruchomości wzrasta, odpisy amortyzacyjne ujmowane w kosztach odzwierciedlają w sposób nierzeczywisty stały spadek wartości tych nieruchomości.”*

W mojej opinii, samo ograniczenie jest trudne do zrozumienia, ponieważ amortyzacja podatkowa nie jest w żaden sposób powiązana ze spadkiem lub wzrostem wartości środków trwałych. Amortyzacja podatkowa stanowi jedynie rozliczenie w czasie rzeczywiście poniesionych kosztów. W tym zakresie różni się ona zasadniczo od ujęcia bilansowego, którego celem jest trafne

zaprezentowanie sytuacji ekonomicznej podmiotu. Nietrudno także wyobrazić sobie sytuację, w której wartości innych niż budynki środków trwałych mogą ekonomicznie nie tylko nie spadać, ale nawet rosnąć (np. wartości rynkowych pojazdów i określonych urządzeń w okresie niedoboru półprzewodników). Pomimo tego, ustawodawca zdecydował się wprowadzić ograniczenia jedynie w stosunku do budynków.

Autorzy przepisów nie uzasadnili także, w jaki sposób wzrost wartości rynkowej budynku uzasadnia wyższe opodatkowanie CIT, który (generalnie) nie jest podatkiem majątkowym.

Kolejną trudną do wyjaśnienia kwestią jest założenie przyjęte przez autorów projektu, jakoby wzrost cen nieruchomości stanowił trwały i niezmienny element otaczającego świata. Jest to błędna metoda legislacji podatkowej, ponieważ zwykła zmiana koniunktury na rynku nieruchomości powoduje, że przepis (obowiązujący powszechnie i bezterminowo) traci jakąkolwiek rację bytu.

W mojej opinii, ograniczenie amortyzacji budynków jest trudne do uzasadnienia z perspektywy systemowej, a ustawodawca powinien rozważyć uchylenie tego ograniczenia.

PIOTR NOWOSIELSKI
DORADCA PODATKOWY

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym – zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 5 marca 2025 r., sygn. I FSK 1837/21	7
Kwestia obowiązku złożenia zeznania podatkowego w związku z art. 6 ust. 4 ustawy od spadków i darowizn – zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 5 marca 2025 r., sygn. III FSK 1588/23	7
Sposób opodatkowania VAT dostawy towarów na rzecz kontrahenta unijnego, w sytuacji braku fizycznego wywozu towaru z terytorium kraju, wyrok NSA z 13 marca 2025 r., sygn. I FSK 2148/21	7
Spółka z o.o., która powstała z przekształcenia jednoosobowej działalności gospodarczej, może zostać uznana za podatnika rozpoczynającego działalność w rozumieniu art. 28j ust. 2 ustawy CIT, wyrok NSA z 11 marca 2025 r., sygn. II FSK 1412/24	7
Kwestia stosowania art. 15 ust. 6 ustawy CIT w przypadku gdy nieruchomość dla celów bilansowych nie stanowi środka trwałego podlegającego odpisom amortyzacyjnym, wyrok NSA z 5 marca 2025 r., sygn. II FSK 896/23	8
Kwestia oceny czy usługi wykonywane przez bank, na podstawie umowy o wykonywanie funkcji agenta emisji, podlegają zwolnieniu z art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT, wyrok NSA z 5 marca 2025 r., sygn. I FSK 2266/21	8
Zakres prawa do odliczenia VAT z faktur wystawionych przez podmioty realizujące usługi zagospodarowania odpadów na podstawie umów o wykonanie zastępcze, wyrok NSA z 5 marca 2025 r., sygn. I FSK 2234/21	8

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Obowiązek stosowania mechanizmu podzielonej płatności w odniesieniu do faktur sprzedaży z zastosowaniem karty prepaid oraz karty rabatowej, wyrok NSA z 4 marca 2025 r., sygn. I FSK 1796/21	9
Sytuacja, w której doszło do transakcji pomiędzy podmiotami powiązanymi i cena tej transakcji jest ceną poniżej ceny rynkowej, natomiast przychód został przez spółkę wykazany na poziomie rynkowym nie może być objęta dyspozycją art. 11t ust. 2b ustawy CIT, wyrok WSA z 12 marca 2025 r., sygn. I SA/GI 1364/24	9
Wydatki na uzyskanie certyfikatów typu BRC, ISO 28 000, RSPO, KOSHER, FDA nie są kosztami uzyskania przychodów, o których mowa w art. 18eb ust. 7 pkt 4 ustawy CIT, wyrok WSA z 11 marca 2025 r., sygn. I SA/Po 766/24	10
Kwestia zastosowania art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT w przypadku połączenia spółek kapitałowych w procedurze uproszczonej, o której mowa w art. 515(1) KSH, wyrok WSA z 11 marca 2025 r., sygn. I SA/Kr 974/24	10

Kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym – zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 5 marca 2025 r., sygn. I FSK 1837/21

Czy w świetle art. 134 § 1 i art. 135 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym obejmuje także poprzednie wydane za ten sam okres podatkowy postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu dokonania zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym, w sytuacji gdy nie zostały one zaskarżone i tym samym nie zostały wyeliminowane z obrotu prawnego?

Kwestia obowiązku złożenia zeznania podatkowego w związku z art. 6 ust. 4 ustawy od spadków i darowizn – zagadnienie na uchwałę NSA, postanowienie NSA z 5 marca 2025 r., sygn. III FSK 1588/23

Czy powstanie obowiązku podatkowego na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy o podatku od spadków i darowizn przy nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych w drodze dziedziczenia, rodzi na podatniku tego podatku obowiązek złożenia zeznania podatkowego, o którym mowa w art. 17a ust. 1 tej ustawy i czy niezłożenie takiego zeznania w terminie wypełnia przesłankę z art. 68 § 2 pkt 1 OP?

Sposób opodatkowania VAT dostawy towarów na rzecz kontrahenta unijnego, w sytuacji braku fizycznego wywozu towaru z terytorium kraju, wyrok NSA z 13 marca 2025 r., sygn. I FSK 2148/21

1) Tryb przewidziany przepisem art. 42 ustawy VAT dotyczy sytuacji kiedy mamy do czynienia z WDT, czyli towar fizycznie został przemieszczony na teren innego kraju członkowskiego. WDT nie następuje w momencie wystawienia faktury dokumentującej WDT, tylko w sytuacji kiedy mamy do czynienia z faktycznym przemieszczeniem towaru do innego kraju członkowskiego. A zatem, tryb z art. 42 ustawy VAT dotyczy sytuacji, gdy nastąpiła WDT, ale podatnik nie posiada jeszcze dowodów potwierdzających wywóz. Oznacza to, że w sytuacji

kiedy towar nie został wywieziony z kraju to ten tryb jest niedopuszczalny. Nie ma możliwości stosowania rozwiązań właściwych dla WDT w drodze analogii w sytuacji, kiedy bezsporne jest, że towar jeszcze nie jest wywieziony poza granice kraju.

2) Nie można utożsamiać dostawy towaru tylko z prostym przeniesieniem władztwa fizycznego, np. spakowaniem towaru na samochód i wywiezieniem. Do przeniesienia władztwa ekonomicznego niewątpliwie dochodzi w sytuacji, w której spółka wystawiła fakturę dokumentującą sprzedaż w procedurze WDT i towar, który jest objęty tą fakturą nie może być sprzedany innemu klientowi, a spółka ma bieżące prawo żądać zapłaty za te towary od nabywcy, pomimo że towar jest nadal przechowywany w magazynie spółki. Te okoliczności mogą przemawiać za tym, że doszło do przeniesienia władztwa ekonomicznego nad tym towarem na rzecz nabywcy i tych twierdzeń nie może obalić okoliczność, że spółka nie pobiera wynagrodzenia za przechowywanie tych towarów i nadal ponosi ryzyko utraty, uszkodzenia itd. w stosunku do tych towarów. W takiej sytuacji, niewątpliwie doszło do dostawy, ale będzie to dostawa krajowa i obowiązkiem spółki jako podatnika było wykazanie w pierwszym okresie dostawy krajowej, a w sytuacji faktycznego wywozu towaru i uzyskania dokumentów potwierdzających ten wywóz będą podstawy do korekty faktury zgodnie z art. 42 ust. 12a ustawy VAT.

Spółka z o.o., która powstała z przekształcenia jednoosobowej działalności gospodarczej, może zostać uznana za podatnika rozpoczynającego działalność w rozumieniu art. 28j ust. 2 ustawy CIT, wyrok NSA z 11 marca 2025 r., sygn. II FSK 1412/24

Mając na względzie kontekst historyczny regulacji dotyczących ryczału zgodzić należało się z poglądem, że wykładnia art. 28j ust. 2 pkt 2 ustawy CIT przedstawiona przez organ w interpretacji podatkowej jest zawężająca, ponieważ organ uznał, iż dotyczy ona jedynie podatników rozpoczynających prowadzenie działalności, a nie obejmuje podatników powstałych w wyniku przekształcenia. Ustawodawca w tym przepisie w żaden sposób nie zawęził tej działalności. Zatem zgodzić należy się ze

stanowiskiem, że z preferencji będą mogli skorzystać także ci podatnicy, którzy przekształcili się i z jednoosobowej działalności gospodarczej przeszli na działalność opodatkowaną na podstawie przepisów ustawy CIT. Tym samym ten pierwszy rok, kiedy obejmują ich regulacje ustawy CIT, to jest pierwszy rok działalności, a zatem należy uznać, że w tym roku rozpoczynają działalność gospodarczą.

Kwestia stosowania art. 15 ust. 6 ustawy CIT w przypadku, gdy nieruchomości dla celów bilansowych nie stanowi środka trwałego podlegającego odpisom amortyzacyjnym, wyrok NSA z 5 marca 2025 r., sygn. II FSK 896/23

Ustawodawca w żadnym miejscu nie przewidział, aby warunkiem zastosowania przez spółki nieruchomościowe odpisów amortyzacyjnych było dokonywanie tych odpisów od posiadanych nieruchomości na podstawie ustawy o rachunkowości. Odwołanie się do brzmienia przepisów art. 15 ust. 1 i art. 16 ust. 1 ustawy CIT wskazuje, że gdyby celem ustawodawcy w odniesieniu do spółek nieruchomościowych było całkowite wyłączenie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów odpisów amortyzacyjnych – to z pewnością racjonalny ustawodawca w sposób wyraźny wprowadziłby takie ograniczenie. Bez wątpienia z uzasadnienia projektu nowelizacji art. 15 ust. 6 ustawy CIT wynika, że zamiar ustawodawcy był jasny – zamierzał on jedynie dostosować podatkowe odpisy amortyzacyjne do odpisów bilansowych na gruncie ustawy o rachunkowości. Z uzasadnienia projektu nowelizacji wynika, że z pewnością nie było celem ustawodawcy aby w ogóle wyeliminować możliwość amortyzacji podatkowej w przypadku gdy spółka nieruchomościowa nie dokonuje amortyzacji bilansowej środków trwałych ze względu na fakt, że traktuje jako nieruchomości inwestycyjne wyceniane według wartości godziwej.

Kwestia oceny czy usługi wykonywane przez bank, na podstawie umowy o wykonywanie funkcji agenta emisji, podlegają zwolnieniu z art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT, wyrok NSA z 5 marca 2025 r., sygn. I FSK 2266/21

Usługa agenta emisji świadczona przez bank powierniczy w ramach umowy ma

charakter kompleksowy i obejmuje: i) weryfikację spełniania przez emitenta wymogów dotyczących emisji obligacji, wynikających z przepisów prawa; ii) weryfikację zgodności działań emitenta z wymogami dotyczącymi oferowania obligacji, wynikającymi z przepisów prawa; iii) weryfikację spełniania przez obligacje oraz przez emitenta warunków rejestracji w depozycie papierów wartościowych, a także tego, czy przyjęte przez KDPW, zasady obsługi realizacji zobowiązań emitentów zapewniają możliwość prawidłowego wykonania zobowiązań wynikających z obligacji; iv) utworzenie i prowadzenie ewidencji osób uprawnionych z obligacji; v) pośredniczenie w zawieraniu przez emitenta umowy, której przedmiotem jest rejestracja obligacji w depozycie papierów wartościowych; vi) pomoc w przygotowaniu i złożeniu wniosku o zawarcie umowy o uczestnictwo w KDPW wraz z załącznikami, w przypadku gdy emitent nie jest jeszcze uczestnikiem KDPW w typie emitent. Wszystkie ww. czynności wykonywane przez agenta emisji stanowią świadczenie kompleksowe objęte są zwolnieniem od VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 41 ustawy VAT.

Zakres prawa do odliczenia VAT z faktur wystawionych przez podmioty realizujące usługi zagospodarowania odpadów na podstawie umów o wykonanie zastępcze, wyrok NSA z 5 marca 2025 r., sygn. I FSK 2234/21

Spółce przysługuje prawo do odliczenia podatku VAT z faktury wystawionej przez usługodawcę zewnętrznego (wykonawcę zastępczego), który zrealizował prace na zlecenie spółki w ramach wykonania zastępczego. Sytuacja, w której spółce nie przysługuje prawo do odliczenia VAT z faktury wystawionej przez usługodawcę zewnętrznego, będzie obejmować przypadki, w których kwota należnej spółce rekompensaty od wykonawcy z tytułu wykonania zastępczego, obejmuje całą kwotę należności wynikającej z faktury wystawionej na spółkę przez usługodawcę zewnętrznego, a więc również kwotę VAT.

Obowiązek stosowania mechanizmu podzielonej płatności w odniesieniu do faktur sprzedaży z zastosowaniem karty prepaid oraz karty rabatowej, wyrok NSA z 4 marca 2025 r., sygn. I FSK 1796/21

1) Nieprawidłowe jest stanowisko, że obowiązek zastosowania mechanizmu podzielonej płatności ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pojedyncza transakcja uwidoczniła w treści faktury zbiorczej opiewać będzie na kwotę powyżej 15.000 złotych. Z przepisów jasno wynika, że chodzi o zastosowanie omawianego mechanizmu w każdym przypadku, gdy kwota należności ogółem wynikająca z faktury przekracza ten kwotowy pułap. Z tego punktu widzenia bez znaczenia jest to, czy mamy do czynienia z fakturą tzw. jednostkową, czy z fakturą zbiorczą. Jeżeli podatnik decyduje się na wystawianie faktur tzw. zbiorczych to musi liczyć się z tym, że mechanizm podzielonej płatności, co do zasady, będzie miał zastosowanie w każdym przypadku wystawienia faktury opiewającej na wskazaną w ustawie kwotę.

2) Kwestia czy faktura dokumentuje tylko towary i usługi wymienione w załączniku nr 15 do ustawy VAT, czy też zawiera pozycje dotyczące innych towarów i usług, niewymienionych w ww. załączniku, ma istotne znaczenie dla powstania obowiązku zastosowania mechanizmu podzielonej płatności. Bowiem ustawodawca obowiązek zastosowania mechanizmu podzielonej płatności przewiduje tylko w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku nr 15 do ustawy VAT. Inną rzeczą jest odpowiednia adnotacja na fakturze, a inną rzeczą jest zastosowanie samego mechanizmu. W przypadku, w którym faktura zawiera wiele pozycji towarów i usług, w tym niektóre tylko, bądź jedna pozycja to towar bądź usługa wymieniona w załączniku nr 15 do ustawy VAT nabywca może zastosować mechanizm podzielonej płatności do całości kwoty wynikającej z faktury, ale wtedy mamy do czynienia z sytuacją, w której realizuje obowiązek w odniesieniu do jednej pozycji i stosuje dobrowolny mechanizm płatności na zasadzie dobrowolności w odniesieniu do pozostałych pozycji faktury. Dlatego błędne jest stanowisko organu zgodnie z którym obowiązek ten ma zastosowanie do całej kwoty wynikającej faktury, w której towar wymieniony

w załączniku nr 15 do ustawy VAT jest wskazany m.in., czyli jako jedna z wielu pozycji faktury.

3) Przepisy dotyczące stosowania mechanizmu podzielonej płatności są bezwzględnie obowiązujące i nie ma możliwości odstąpienia od stosowania mechanizmu podzielonej płatności z uwagi na przyjęte przez sprzedawcę sposoby sprzedaży. A zatem, zastosowanie przez spółkę sprzedaży w systemie karty prepaid i karty rabatowej, nie wyklucza obowiązku stosowania przepisów o mechanizmie podzielonej płatności.

Sytuacja, w której doszło do transakcji pomiędzy podmiotami powiązanymi i cena tej transakcji jest ceną poniżej ceny rynkowej, natomiast przychód został przez spółkę wykazany na poziomie rynkowym nie może być objęta dyspozycją art. 11t ust. 2b ustawy CIT, wyrok WSA z 12 marca 2025 r., sygn. I SA/GI 1364/24

Sytuacja, w której doszło do transakcji pomiędzy podmiotami powiązanymi i cena tej transakcji jest ceną poniżej ceny rynkowej, natomiast przychód został przez spółkę wykazany na poziomie rynkowym nie jest objęta dyspozycją art. 11t ust. 2b ustawy CIT. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, iż zastosowanie preferencyjnych cen (poniżej kosztów wytworzenia założonych na rok 2023) sprzedaży wyrobu wobec podmiotów powiązanych, przy jednoczesnym rozpoznaniu przychodu w wysokości ceny rynkowej i jego opodatkowaniu, dają spółce podstawę do złożenia w ramach informacji o cenach transferowych oświadczenia o tym, że lokalna dokumentacja cen transferowych została sporządzana zgodnie ze stanem rzeczywistym, a ceny transferowe objęte tą dokumentacją są ustalone na warunkach, które ustaliłyby między sobą podmioty niepowiązane. W opisanej sytuacji, lokalną dokumentacją cen transferowych objęte są transakcje, których ceny nie zostały ustalone na warunkach rynkowych, tj. na warunkach, które ustaliłyby między sobą podmioty niepowiązane. Ceny poniżej planowanego kosztu wytworzenia nie są tymi cenami, które ustaliłyby między sobą niezależne, konkurujące ze sobą podmioty. Przepis art. 11t ust. 2b ustawy CIT do-

tyczy wyłącznie sytuacji otrzymania nieodpłatnych lub częściowo odpłatnych rzeczy lub praw, lub innych świadczeń w naturze, stanowiących przychód. Skoro spółka nie otrzymuje nieodpłatnego ani częściowo odpłatnego świadczenia nie może zastosować ww. przepisu.

Wydatki na uzyskanie certyfikatów typu BRC, ISO 28 000, RSPO, KOSHER, FDA nie są kosztami uzyskania przychodów, o których mowa w art. 18eb ust. 7 pkt 4 ustawy CIT, wyrok WSA z 11 marca 2025 r., sygn. I SA/Po 766/24

Z literalnego brzmienia art. 18eb ust. 7 pkt 4 ustawy CIT wynika, że ulgą na ekspansję objęte są wyłącznie koszty uzyskania przychodów poniesione na przygotowanie dokumentacji umożliwiającej sprzedaż produktów, w szczególności dotyczącej cer-

tyfikacji towarów oraz rejestracji znaków towarowych. Zatem, koszty uzyskania certyfikatów (np. BRC, ISO 28 000, RSPO, KOSHER, FDA), które nie są wymagane prawem przy wejściu na rynek, nie mogą zostać odliczone w ramach ulgi na ekspansję na podstawie art. 18eb ust. 7 pkt 4 ustawy CIT, nie są bowiem niezbędne do sprzedaży produktów.

Kwestia zastosowania art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT w przypadku połączenia spółek kapitałowych w procedurze uproszczonej, o której mowa w art. 515(1) KSH, wyrok WSA z 11 marca 2025 r., sygn. I SA/Kr 974/24

W przypadku połączenia spółek kapitałowych w procedurze uproszczonej, o której mowa w art. 515(1) KSH, nie dochodzi do powstania przychodu na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwestia „prawnie chronionej tajemnicy zawodowej” promotora i wspomagającego na gruncie przepisów o schematach podatkowych , interpretacja ogólna MF z 5 marca 2025 r., sygn. DTS5.8092.2.2025	13
Prawo do odliczenia VAT od wydatków związanych z wykorzystywaniem i eksponowaniem prezentowanych na wystawie obiektów (eksponatów, samochodów i motocykli) , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 marca 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.66.2025.1.MC	13
Kwestia opodatkowania VAT dostaw produktów do jednostek pływających , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 marca 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.674.2024.2.RM	14
Kwestia posiadania stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce w związku z nabywaną usługą magazynowo-logistyczną. Prawo do odliczenia podatku naliczonego z tytułu zakupu usług magazynowo-logistycznych , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 marca 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.687.2024.3.RM	15
Prawo do pełnego odliczenia VAT z faktur otrzymanych z tytułu usługi leasingowej , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 marca 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-3.4012.1022.2024.1.MK	15
Przesłanki powstania zakładu w Polsce na podstawie art. 4a pkt 11 ustawy CIT oraz art. 5 polsko-holenderskiej UPO , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 marca 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.11.2025.1.MW	16
Ustalenie, czy spółka polska będzie uprawniona do zastosowania wyłączenia z art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 28 lutego 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.799.2024.1.SG	16

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Brak opodatkowania VAT czynności przeniesienia wierzytelności na rzecz spółki jako formy uregulowania należności za dostawę energii cieplnej , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 26 lutego 2025 r., sygn. 0113-KDIP1-2.4012.3.2025.1.KW	17
Koszty wynagrodzenia faktora ponoszone przez spółkę, która wchodzi w skład PGK na podstawie umowy faktoringu pełnego stanowią koszty finansowania dłużnego , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lutego 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.662.2024.2.SP	17
Skutki podatkowe w CIT przejęcia długu spółki zależnej , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lutego 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.732.2024.2.SG	18
Zasady korzystania z ulgi na innowacyjnych pracowników , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 lutego 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.35.2025.2.MBD	19
Kwestia powstania przychodu w wyniku bezemisyjnego połączenia spółek „sióstr” , interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 lutego 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.689.2024.2.SP	20

Kwestia „prawnie chronionej tajemnicy zawodowej” promotora i wspomagającego na gruncie przepisów o schematach podatkowych – interpretacja ogólna MF z 5 marca 2025 r., sygn. DTS5.8092.2.2025

Przepis art. 86b § 4 OP (w odniesieniu do promotora) i art. 86d § 5 OP (w odniesieniu do wspomagającego) należy rozumieć w ten sposób, że wymieniony w tym przepisie promotor (lub wspomagający): i) zobowiązany do zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej oraz ii) uprawniony do zwolnienia z raportowania schematu podatkowego w powołaniu na prawnie chronioną tajemnicę zawodową - to podmiot spełniający łącznie dwa kryteria: i) jest zobowiązany na gruncie ustawy do zachowania prawnie chronionej tajemnicy zawodowej oraz ii) jest uprawniony na gruncie ustawy do reprezentacji klienta przed sądem. Uwzględniając powyższe, promotorem lub wspomagającym uprawnionym do uchylenia się (zwolnionym) od złożenia do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, informacji o schemacie podatkowym z uwagi na prawnie chronioną tajemnicę zawodową, na gruncie polskich przepisów jest: i) adwokat, ii) radca prawny, iii) doradca podatkowy, iv) rzecznik patentowy. Dodatkowo należy podkreślić, że zgodnie z tezami TSUE, a contrario, zwolnienie z raportowania schematu podatkowego nie rozciąga się na podmioty i zawody, które na gruncie ustaw krajowych nie są uprawnione do reprezentowania klientów przed sądem. Powyższe zwolnienie dotyczy schematów podatkowych innych niż schematy podatkowe standaryzowane (tzw. schematy podatkowe niestandaryzowane). W przypadku schematów podatkowych standaryzowanych – zgodnie z art. 86b § 7 pkt 2 oraz 86d § 5 OP – ich przekazanie nie stanowi naruszenia tajemnicy zawodowej. W takiej sytuacji, przekazujący informacje zgodnie z art. 86f § 2 OP, nie przekazuje: a) danych podmiotów uczestniczących, mających uczestniczyć w schemacie podatkowym lub na które może mieć wpływ schemat podatkowy, b) danych innych podmiotów zobowiązanych do zraportowania informacji o schemacie podatkowym.

Prawo do odliczenia VAT od wydatków związanych z wykorzystywaniem i eksponowaniem prezentowanych na wystawie obiektów (eksponatów, samochodów i moto-

cykli), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 6 marca 2025 r., sygn. 0114-KDIP4-2.4012.66.2025.1.MC

Skoro opisane we wniosku samochody nie są używane czy eksploatowane stricte w prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej oraz spółka jest uprawniona wyłącznie do prezentacji samochodów udostępnianych na podstawie umów jako eksponatów na wystawie (spółka nie ma innych uprawnień niż wyłącznie prezentowanie obiektów udostępnionych na podstawie umów na wystawie), przepisy art. 86a ustawy VAT nie mają zastosowania w rozpatrywanej sprawie. Zatem, w analizowanym przypadku przysługuje spółce pełne prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących wydatki na poczet wykorzystywania i eksponowania obiektów udostępnionych spółce na podstawie umów (eksponatów stanowiących samochody oraz motocykle). W związku z organizowaną wystawą spółka ponosi wydatki na poczet obiektów wystawowych (eksponatów stanowiących samochody oraz motocykle). Dokonywane przez spółkę wydatki na poczet obiektów wystawowych są typowe dla eksponatów na wystawach, tj. związane są z ich transportem na odpowiednio przystosowanych i zabezpieczonych pojazdach służących do transportu obiektów takich jak eksponaty z wystawy, bieżącą konserwacją oraz czyszczeniem, a także ochroną i ubezpieczeniem. Organizowana przez spółkę wystawa ma charakter wyłącznie komercyjny. W związku z organizacją wydarzenia, sprzedawane są bilety wstępu, co przekłada się na osiągnięcie przez spółkę realnego zysku. Jednocześnie, w przypadku spółki w odniesieniu do eksponatów stanowiących samochody, ograniczenie wynikające z art. 86a ustawy VAT nie znajduje zastosowania. Zatem w przypadku gdy nabyte przez spółkę towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych VAT przysługuje spółce pełne prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego wynikającego z faktur dokumentujących wydatki na poczet wykorzystywania i eksponowania obiektów udostępnionych spółce na podstawie umów (eksponatów stanowiących samochody oraz motocykle), zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy VAT. Powyższe prawo przysługuje z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z art. 88 ustawy VAT.

Kwestia opodatkowania VAT dostaw produktów do jednostek pływających, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 4 marca 2025 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.674.2024.2.RM

1) Okoliczności sprawy wskazują więc, że opisane transakcje będą podlegały opodatkowaniu VAT na terytorium Polski, na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy VAT. Jednocześnie, skoro przedmiotem dostaw będą produkty służące eksploatacji jednostek pływających, o których mowa w art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, a bezpośrednimi nabywcami tych towarów będą właściciele, operatorzy, zarządcy lub armatorzy statku, dostawy towarów dokonywane przez spółkę holenderską będą opodatkowane stawką VAT 0%, na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy VAT. Zatem, spółka będzie miała prawo do zastosowania stawki VAT w wysokości 0% na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy VAT dla dostawy towarów (produktów) przeznaczonych do jednostek pływających, o których mowa w art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, realizowanych na rzecz właściciela, operatora, zarządcy lub armatora statku, w przypadku, gdy produkty transportowane będą: i) bezpośrednio na statek znajdujący się w polskim porcie/stoczni w celu wykorzystania produktu podczas prac remontowych/naprawczych/budowy statku w polskim porcie/stoczni; ii) bezpośrednio na statek znajdujący się w polskim porcie w celu wykorzystania produktu do prac remontowych/naprawczych statku podczas żeglugi; iii) od spółki w Polsce do centrum logistycznego w Polsce a następnie na statek znajdujący się w polskim porcie/stoczni w celu wykorzystania produktu podczas prac remontowych/naprawczych/budowy statku w polskim porcie/stoczni oraz iv) od spółki w Polsce do centrum logistycznego w Polsce a następnie na statek znajdujący się w polskim porcie w celu wykorzystania produktu do prac remontowych/naprawczych statku podczas żeglugi.

2) Warunkiem zastosowania stawki VAT w wysokości 0% na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy VAT jest dokonanie dostawy części do jednostek pływających wymienionych w art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT i wyposażenia tych jednostek bezpośrednio na rzecz odbiorcy ostatecznego, tj. do podmiotu, u którego dana część jest wykorzystywana. W analizowanej sprawie, pośrednik nie

jest podmiotem bezpośrednio budującym statek, eksploatującym go lub zajmującym się remontem, przebudową lub konserwacją statku lub jego części składowych. Pośrednik nabędzie produkty od spółki, a następnie sprzeda je klientowi będącemu właścicielem, operatorem, zarządcą lub armatorem statku. W kontekście ww. przepisów bez znaczenia pozostaje fakt, że fizycznie spółka dostarczy towary na jednostkę pływającą wymienioną w art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT (bezpośrednio lub poprzez centrum logistyczne), gdyż formalnie spółka dokona dostaw towarów na rzecz pośrednika, który nie jest właścicielem, operatorem, zarządcą lub armatorem statku. W konsekwencji należy uznać, że spółka nie będzie miała prawa do zastosowania stawki VAT w wysokości 0% na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy VAT dla dostawy towarów (produktów) przeznaczonych do jednostek pływających, o których mowa w art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, realizowanych na rzecz pośrednika: w przypadku, gdy produkty transportowane są: i) bezpośrednio na statek znajdujący się w polskim porcie/stoczni w celu wykorzystania produktu podczas prac remontowych/naprawczych/budowy statku w polskim porcie/stoczni, ii) bezpośrednio na statek znajdujący się w polskim porcie w celu wykorzystania produktu do prac remontowych/naprawczych statku podczas żeglugi, iii) od spółki w Polsce do centrum logistycznego w Polsce a następnie na statek znajdujący się w polskim porcie/stoczni w celu wykorzystania produktu podczas prac remontowych/naprawczych/budowy statku w polskim porcie/stoczni oraz iv) od spółki w Polsce do centrum logistycznego w Polsce a następnie na statek znajdujący się w polskim porcie w celu wykorzystania produktu do prac remontowych/naprawczych statku podczas żeglugi.

3) W przypadku, gdy na potwierdzenie wywozu towarów z Polski poza terytorium UE spółka będzie posiadała komunikat IE599/CC599C należy przyjąć, że spółka będzie miała prawo do opodatkowania realizowanej dostawy towarów stanowiącej eksport towarów stawką VAT w wysokości 0%. Natomiast w sytuacji, gdy spółka nie będzie posiadała komunikatu IE599/CC599C, a jedynie kopię faktury sprzedaży, pisemne potwierdzenie dostarczenia produktów na statek/do portu oraz potwierdzenie płatności za produkt, nie będzie miała prawa do

zastosowania stawki VAT 0% przewidzianej dla eksportu towarów. Należy bowiem za-
uważyć, że żaden ze wskazanych dokumen-
tów, tj. kopia faktury sprzedaży, pisemne
potwierdzenie dostarczenia produktów
na statek/do portu oraz potwierdzenie
płatności za produkt nie ma charakteru
urzędowego. Dokumenty te mają jedynie
charakter informacyjny. Tym samym, do-
kumenty wskazane we wniosku, tj. kopia
faktury sprzedaży, pisemne potwierdzenie
dostarczenia produktów na statek/do por-
tu oraz potwierdzenie płatności za produkt
nie będą dokumentami potwierdzającymi
wywóz towarów poza terytorium UE, o któ-
rych mowa w art. 41 ust. 6 i ust. 6a ustawy
VAT. W konsekwencji na podstawie ww. do-
kumentów spółka nie będzie miała prawa
do zastosowania stawki VAT 0% przewidzia-
nej dla eksportu towarów.

**Kwestia posiadania stałego miejsca
prowadzenia działalności gospodarczej
w Polsce w związku z nabywaną usługą
magazynowo-logistyczną. Prawo do
odliczenia podatku naliczonego z ty-
tułu zakupu usług magazynowo-logi-
stycznych, interpretacja indywidualna
Dyrektora KIS z 3 marca 2025 r., sygn.
0114-KDIP1-2.4012.687.2024.3.RM**

1) Oceniając całokształt przedstawionych
okoliczności sprawy należy stwierdzić, że
spółka amerykańska nie będzie posiadała
stałego miejsca prowadzenia działalności
gospodarczej na terytorium Polski. W ra-
mach usług magazynowo-logistycznych,
spółka nie będzie miała wyłączności na
korzystanie z powierzchni magazynowej
producenta i nie będzie miała prawa do
decydowania o sposobie jej wykorzystania.
Spółka nie będzie zarządzała przechowywa-
niem towarów, tj. nie będzie instruowała
producenta w jaki sposób/w jakim miejscu
magazynu ma przechowywać towary spół-
ki. Dodatkowo, spółka nie będzie miała
swobodnego (nieograniczonego) dostępu
do pomieszczeń producenta. Należy zatem
wskazać, że usługi magazynowo-logistyczne
nabywane od producenta będą stanowiły
usługi do których stosuje się art. 28b usta-
wy VAT (tj. są to usługi do których nie stosu-
je się szczególnych zasad ustalania miejsca
świadczenia usług na podstawie art. 28e,
art. 28f ust. 1 i 1a, art. 28g ust. 1, art. 28i,
art. 28j ust. 1 i 2 oraz art. 28n ustawy VAT).
Przy tym, spółka posiada siedzibę działalno-

ści gospodarczej w Stanach Zjednoczonych
i jednocześnie nie będzie posiadała w Pol-
sce stałego miejsca prowadzenia działalno-
ści gospodarczej. Zatem, miejsce opodat-
kowania usług magazynowo-logistycznych
świadczonych przez producenta na rzecz
spółki należy ustalić zgodnie z ogólną zasa-
dą dotyczącą ustalania miejsca świadczenia
usług, o której mowa w art. 28b ust. 1 usta-
wy VAT. Tym samym, ww. usługi magazy-
nowo-logistyczne nie będą opodatkowane
w Polsce, lecz w kraju siedziby usługobiorcy,
tj. w Stanach Zjednoczonych.

2) Spółka (podmiot nieposiadający siedziby
ani stałego miejsca prowadzenia działalno-
ści gospodarczej na terytorium Polski) nie
będzie miała prawa do odliczenia podatku
naliczonego z tytułu zakupu usług magazy-
nowo-logistycznych od producenta, ponie-
waż transakcje te nie będą objęte zakresem
opodatkowania VAT w Polsce. Jednakże,
gdyby producent omyłkowo udokumen-
tował ww. usługi magazynowo-logistyczne
świadczonych na rzecz spółki fakturami
zawierającymi polski VAT, spółka na pod-
stawie art. 88 ust. 3a pkt 2 ustawy VAT nie
będzie miała prawa do odliczenia podatku
naliczonego wynikającego z takich faktur.

**Prawo do pełnego odliczenia VAT
z faktur otrzymanych z tytułu usługi le-
asingowej, interpretacja indywidualna
Dyrektora KIS z 3 marca 2025 r., sygn.
0113-KDIPT1-3.4012.1022.2024.1.MK**

W analizowanej sprawie znajdzie zastosowa-
nie art. 86a ust. 3 pkt 1 lit. a ustawy VAT umo-
żliwiający dokonanie odliczenia pełnej kwoty
podatku naliczonego wynikającego z faktur
VAT dokumentujących usługę leasingową wy-
stawianych na spółkę przez leasingodawcę,
w sytuacji, gdy spółka oddała/odda wyleasin-
gowane samochody do odpłatnego korzysta-
nia na podstawie umowy najmu. Prawo to
przysługuje spółce wyłącznie od dnia zawarcia
umowy najmu wyleasingowanych samocho-
dów i za okres trwania tej umowy. Przy czym
nie ma w tym przypadku znaczenia, że przed-
miotem działalności spółki zapisanym w umo-
wie spółki i wpisie do KRS nie jest wynajem
i dzierżawa pojazdów, istotne jest bowiem,
w kontekście zastosowania art. 86a ust. 5
ustawy VAT, faktyczne zadysponowanie kon-
kretnym pojazdem, a nie okoliczność posiada-
nia wpisów o zakresie prowadzonej działalno-
ści w umowie spółki lub ujawnionych w KRS.

Przesłanki powstania zakładu w Polsce na podstawie art. 4a pkt 11 ustawy CIT oraz art. 5 polsko-holenderskiej UPO, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 3 marca 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-1.4010.11.2025.1.MW

1) Nie ulega wątpliwości, że opisane we wniosku usługi dotyczące prac związanych z wbijaniem tzw. monopali (tj. pojedynczych pali) z wykorzystaniem sprzętu i udostępnieniem inżynierów, stanowią prace budowlane. Ponadto, nawet jeśli w ramach danego projektu wszystkie działania składające się na usługi (wbijanie pali i związana z tym dzierżawa sprzętu oraz udostępnienie inżynierów) zostaną zsumowane, czas ich trwania nie będzie przekraczał 12 miesięcy. Tym samym, należy wskazać, że skoro wykonywane przez spółkę holenderską na terenie polski usługi (wbijanie pali i związana z tym dzierżawa sprzętu oraz udostępnienie inżynierów) nie przekroczą okresu 12 miesięcy - zatem nie spowodują powstania zakładu w Polsce na podstawie art. 4a pkt 11 ustawy CIT oraz art. 5 polsko-holenderskiej UPO. Dochody uzyskiwane z tej działalności realizowanej w Polsce, będą podlegały opodatkowaniu na terytorium Holandii. Dopiero gdyby nastąpiło przekroczenie 12-miesięcznego okresu spowodowałoby to powstanie zakładu na terenie Polski i zrodziło to w rezultacie ograniczony obowiązek podatkowy dla przedsiębiorstwa w państwie źródła, rozciągający się na dochody osiągnięte przez ten zakład.

2) Spółka, w ramach planowanych działań, w żadnym wypadku nie będzie dokonywała eksploatacji dna morskiego, jego podglebia oraz ich zasobów naturalnych. Działalność w odniesieniu do dna, dotyczyć będzie wyłącznie prostej czynności wbicia w dno morskie monopala i nie będzie ono związane z żadnymi innymi czynnościami. Usługi dotyczące udostępnienia inżynierów oraz dzierżawy sprzętu w żaden sposób nie będą zaś dotyczyły ingerencji, czy styczności z dnem morskim, podglebiem, czy ich zasobami. W świetle powyższego, spółka nie będzie spełniała drugiej z omawianych przesłanek, tj. nie będzie prowadziła działalności w związku z poszukiwaniami i eksploatacją dna morskiego, podglebia oraz ich zasobów naturalnych, zlokalizowanych na terytorium Polski. Jak wynika z polskiego brzmienia UPO, dla spełnienia tej przesłanki niezbęd-

ne jest wystąpienie zarówno czynności poszukiwania, jak i zarazem eksploatacji, zaś w niniejszym przypadku spółka nie będzie wykonywała działań, które wpisywałyby się w którekolwiek z obu pojęć. Reasumując, z uwagi na fakt, że usługi, które mają być świadczone w przyszłości, nie będą spełniały drugiego z warunków wskazanych w art. 24 polsko-holenderskiej UPO, (który powinien być spełniony łącznie), w związku z usługami świadczonymi przez spółkę nie powstanie w Polsce stały zakład w rozumieniu art. 24 ww. UPO.

Ustalenie, czy spółka polska będzie uprawniona do zastosowania wyłączenia z art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 28 lutego 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.799.2024.1.SG

Na okoliczność wyłączenia, o którym mowa w art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT dla potrzeb określenia grupy spółek uwzględnia się wszystkie spółki z grupy będące podatnikami, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy CIT spełniające warunki, o których mowa w lit. a i b, w których spółka duńska posiada bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 75% udział w kapitale zakładowym, kapitale akcyjnym lub udziale kapitałowym. W powyższym przepisie ustawodawca nie zastrzegł, że spółką posiadającą 75% udział w innych spółkach może być jedynie spółka z siedzibą w Polsce. Zatem art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT znajdzie zastosowanie w sytuacji, gdy spółką posiadającą przez cały rok podatkowy bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 75% udział odpowiednio w kapitale zakładowym, kapitale akcyjnym lub udziale kapitałowym pozostałych spółek wchodzących w skład grupy, jest duńska spółka dominująca. Gdyby ustawodawca na potrzeby stosowania art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT miał zamiar wykluczyć w powyższym zakresie spółki zagraniczne, dałby temu jednoznaczny wyraz w przepisie, tak jak to uczynił w dalszej jego części, gdzie w odniesieniu do warunków z lit. a i b wskazał, że przy ich ustalaniu uwzględnia się wszystkie spółki z grupy będące podatnikami, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy CIT lub należące do grupy kapitałowej. Mając powyższe na uwadze, zwolnienie z art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT znajdzie zastosowanie w sytuacji, gdy spółką, o której mowa w treści przepisu, posiadającą

cały rok podatkowy bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 75% udziału odpowiednio w kapitale zakładowym, kapitale akcyjnym lub udziale kapitałowym pozostałych spółek wchodzących w skład grupy będzie spółka prawa duńskiego, posiadająca rezydencję podatkową w Danii. Zatem, spółka będzie uprawniona do zastosowania art. 24ca ust. 14 pkt 6 ustawy CIT w przypadku, gdyby obliczony za rok podatkowy spółki i spółki zależnej, zgodnie z art. 24ca ust. 1 i 2 ustawy CIT, udział łącznych dochodów ze źródła przychodów innych niż z zysków kapitałowych, w łącznych przychodach innych niż z zysków kapitałowych przekroczył 2% - tak długo jak spółka dominująca posiadać będzie wymaganą w tym przepisie wartość udziałów w spółkach zależnych, przez cały rok podatkowy.

Brak opodatkowania VAT czynności przeniesienia wierzytelności na rzecz spółki jako formy uregulowania należności za dostawę energii cieplnej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 26 lutego 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.3.2025.1.KW

W kwestii opodatkowania czynności przeniesienia wierzytelności na rzecz spółki, jako formy uregulowania należności za dostawę energii cieplnej, stwierdzić należy, że czynności zbycia wierzytelności własnych nie można uznać za dostawę towaru w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy VAT, gdyż wierzytelność stanowi prawo majątkowe, które nie mieści się w dyspozycji art. 2 pkt 6 ustawy VAT, określającego co należy rozumieć na potrzeby podatku VAT pod pojęciem towaru. Zbycie wierzytelności własnych nie stanowi również świadczenia usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy VAT, ponieważ jest ono jedynie przejawem wykonania prawa własności w stosunku do wierzytelności powstałej z innego tytułu (dostawy towaru lub świadczenia usługi). W przypadku zbycia wierzytelności własnych o świadczeniu usług można mówić jedynie w odniesieniu do nabywcy wierzy-

telności. Przeniesienie wierzytelności z majątku dotychczasowego wierzyciela do majątku nabywcy wierzytelności – niezależnie od tego, czy jest to wierzytelność własna, czy nabyta – jest skutkiem rozporządzenia tą wierzytelnością przez dotychczasowego wierzyciela i stanowi wykonanie przez niego przysługującego mu prawa własności. Zbycie wierzytelności własnych nie podlega opodatkowaniu VAT. Zatem w związku z przeniesieniem przez gminę wierzytelności na rzecz spółki, jako formy uregulowania należności za dostawę energii cieplnej, gmina nie występuje w roli podatnika dokonującego czynności podlegającej opodatkowaniu VAT w rozumieniu ustawy VAT.

Koszty wynagrodzenia faktora ponoszone przez spółkę, która wchodzi w skład PGK na podstawie umowy faktoringu pełnego stanowią koszty finansowania dłużnego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lutego 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.662.2024.2.SP

Z opisu sprawy wynika, że koszty ponoszone w związku z umowami faktoringu (dyskonto, odsetki faktoringowe oraz inne opłaty i prowizje) stanowią zapłatę za udostępnienie środków i korzystanie z nich. Oznacza to, że ponoszone koszty - o wartości dyskonta, odsetek oraz innych opłat i prowizji uzyskiwanych przez faktorów w ramach faktoringu - stanowią koszty finansowania dłużnego w rozumieniu art. 15c ust. 12 ustawy CIT i należy je brać pod uwagę przy wyliczaniu nadwyżki kosztów finansowania dłużnego w rozumieniu art. 15c ust. 3 ustawy CIT, która zgodnie z ust. 2 w zw. z ust. 1 tego przepisu zwiększa dochód (zmniejsza stratę) PGK. Wypłacane dyskonto, odsetki faktoringowe oraz inne opłaty i prowizje stanowią wynagrodzenie należne w zamian za przystąpienie do transakcji faktoringu. Wypłata dyskonta, odsetek oraz innych opłat i prowizji na rzecz podmiotów świadczących usługi faktoringu stanowi dla spółki koszt związany z uzyskaniem środków finansowych i z korzystaniem z nich.

Skutki podatkowe w CIT przejęcia długu spółki zależnej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 25 lutego 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.732.2024.2.SG

1) Opisana we wniosku transakcja przejęcia długu spółki zależnej nie jest tożsama z otrzymaniem pożyczki przez spółkę. W omawianej sprawie nie znajdzie zatem zastosowania art. 12 ust. 4 pkt 1 ustawy CIT. Należy bowiem wskazać, że w związku z przejęciem długu spółka otrzyma wynagrodzenie stanowiące kwotę należną spółce za wykonanie stosunku zobowiązaniowego, w którym, w miejsce dotychczasowego dłużnika, wstąpi przejemca. Wynagrodzenie to nie jest zaś spłatą uzyskanej przez podatnika pożyczki na cele związane z jego działalnością gospodarczą. W konsekwencji przejęcia długu spółka otrzyma wynagrodzenie, a zatem aktywa spółki ulegną zwiększeniu. Do zwiększenia aktywów spółki dojdzie w sposób trwały i definitywny. Otrzymane środki nie będą stanowiły pożyczki (ani kredytu) otrzymanej pod tytułem zwrotnym, lecz wynagrodzenie z tytułu przeprowadzonej transakcji przejęcia długu. W świetle powyższego, w efekcie planowanej transakcji przejęcia długu spółka uzyska przychód podatkowy w wysokości otrzymanych środków – czy to pieniężnych, czy to w postaci wzajemnego potrącenia roszczeń.

2) W zakresie w jakim z tytułu transakcji przystąpienia do długu podatnik wykaże przychód podatkowy w wysokości należności przysługujących mu z tytułu zawarcia tej transakcji, możliwe jest rozpoznanie kosztów podatkowych związanych z tym przychodem. Wydatki, które podatnik poniesie na spłatę długu, do którego przystąpi są bowiem ściśle związane z tą właśnie transakcją, za którą przysługiwać będzie mu należność od dotychczasowego dłużnika, generująca u niego przychód podatkowy. Zatem wydatki, które spółka będzie ponosić na spłatę długu do którego przystąpi będą bezpośrednio związane z należnym jej przychodem podatkowym z tytułu tego wynagrodzenia za przystąpienie do długu. Spółka nie będzie bowiem spłacać pożyczek otrzymanych na finansowanie swojej działalności operacyjnej, tylko zadłużenie od przejętych pożyczek, uprzednio zaciągniętych przez inny podmiot. Wobec tego wydatki na

spłatę przedmiotowego długu – o ile zostaną właściwie udokumentowane – będą spełniały kryteria określone w art. 15 ust. 1 ustawy CIT, jako ponoszone w celu uzyskania przychodu podatkowego w postaci wynagrodzenia za przystąpienie do długu, co umożliwi ich zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów. W konsekwencji, w przypadku rozpoznania przez spółkę przychodu podatkowego z tytułu przejęcia długu, w wysokości przysługującej jej należności z tego tytułu, spółka będzie mogła zaliczyć do kosztów uzyskania tego przychodu bezpośrednio z nim związane wydatki w wysokości kwoty przejętego długu, w momencie określonym zgodnie z przepisami art. 15 ust. 4-4c ustawy CIT.

3) W przypadku rozpoznania przez spółkę przychodu z tytułu przejęcia długu, w dniu uzyskania wynagrodzenia z tego tytułu, spółka ma prawo do zaliczenia, na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy CIT do kosztów uzyskania przychodów wydatków ponoszonych na spłatę przejętego długu, w wysokości otrzymanego od spółki zależnej wynagrodzenia za przejęcie ww. długu, równego wartości przejmowanego długu – w tym samym okresie rozliczeniowym. Natomiast w przypadku gdy wysokość wynagrodzenia będzie niższa niż wartość wydatków, tj. spłacanego długu spółka nie będzie miała prawa do rozpoznania kosztów podatkowych w wysokości całego spłaconego długu, tylko do wysokości otrzymanego wynagrodzenia za przejęcie długu – w tym samym okresie rozliczeniowym.

4) Spółka będzie mogła zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów ponoszone wydatki na spłatę odsetek od przejętych zobowiązań pożyczkowych, w przypadku gdy wynagrodzenie z tytułu przejęcia długu oprócz należności głównej będzie obejmować również odsetki. Jednocześnie wskazać należy, że wartość odsetek zaliczanych do kosztów uzyskania przychodów nie może przekraczać wysokości wartości wynagrodzenia z tytułu odsetek. Natomiast w przypadku, w którym wynagrodzenie z tytułu przejęcia długu będzie obejmowało jedynie część należności głównej, zapłacone odsetki nie będą stanowić kosztów uzyskania przychodów, jako nieponiesione w celu uzyskania przychodów.

Zasady korzystania z ulgi na innowacyjnych pracowników, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 24 lutego 2025 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.35.2025.2.MBD

1) Prawo do urlopu polega na uprawnieniu do okresowego zwolnienia od obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Co za tym idzie tzw. ogólny czas pracy pracownika uwzględnia również okres urlopu wypoczynkowego (wymiar urlopu określają przepisy prawa pracy) i analogicznie m.in. urlop okolicznościowy, czy okres zwolnienia przysługującego na mocy art. 188 KP oraz okres przestoju niezawiniony przez pracownika zgodnie z art. 81 KP. Dodatkowo, na mocy art. 92 KP, pracownikowi przysługuje wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy. Zatem do ogólnego czasu pracy zaliczyć należy również okres pozostawania pracownika na zwolnieniu lekarskim. Zatem stanowisko spółki zgodnie z którym „ogólny czas pracy”, o którym mowa w art. 18db ust. 3 ustawy CIT oznacza czas pracy, w którym pracownik pozostaje do dyspozycji pracodawcy, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pracy, a zatem usprawiedliwione nieobecności nie stanowią „ogólnego czasu pracy” jest nieprawidłowe.

2) Spółka - na gruncie art. 18db ustawy CIT, będzie uprawniona do pomniejszania kwoty zaliczek PIT - wskazanych w art. 18db ust. 2 ustawy CIT (podlegających przekazaniu na rachunek urzędu skarbowego) - w całości, tzn. bez proporcjonalnego przełożenia stopnia zaangażowania specjalistów B+R w działalność B+R na kwotę zaliczki PIT, z zachowaniem warunków określonych w treści art. 18db ust. 3 ustawy CIT.

3) Podmiot korzystający z ulgi na innowacyjnych pracowników, nie jest zwolniony z obowiązku poboru zaliczki na podatek lub zryczałtowanego podatku dochodowego, lecz wyłącznie z obowiązku ich odprowadzenia na rachunek właściwego urzędu skarbowego. Uprawnienie do pomniejszenia kwot podlegających przekazaniu na rachunek urzędu skarbowego zaliczek na podatek dochodowy oraz zryczałtowanego podatku dochodowego przysługuje podatnikowi (płatnikowi) począwszy od miesiąca następującego bezpośrednio po miesiącu, w którym został złożony CIT-8. Z ulgi na innowacyjnych pracowników wynika również, że ww. ulga uprawnia wyłącznie do zwol-

nienia podatnika podatku dochodowego od osób prawnych (pełniącego rolę płatnika zaliczek oraz zryczałtowanego podatku) z obowiązku wpłaty pobranych środków z wynagrodzeń świadczeń pracowników. Tym samym, odwołuje się ona do konkretnej zaliczki (pobranej w miesiącu przypadającym bezpośrednio po złożeniu zeznania), ustanawiając wyraźną granicę, które zaliczki mogą podlegać pomniejszeniu, a które nie mogą być pomniejszone w ramach wskazanej ulgi. Tym samym, nieprawidłowe jest stanowisko spółki, zgodnie z którym spółka, po złożeniu zeznania za dany rok podatkowy, będzie miała prawo do skorzystania z ulgi na innowacyjnych pracowników za miesiące przypadające przed złożeniem zeznania, jak i w miesiącu złożenia zeznania.

4) W sytuacji gdy spółka, po spełnieniu określonych warunków mogła skorzystać z ww. ulgi, jednak za określone miesiące danego roku z niej nie skorzystała, to nie można mówić, że wpłacone zaliczki na podatek od innowacyjnych pracowników należy potraktować jako kwotę należnego podatku. Spółka pobrała bowiem zaliczki w prawidłowej wysokości. Fakt, że nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia o którym mowa w art. 18db ustawy CIT, nie upoważnia jej do wystąpienia z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty. W omawianej sprawie spółka, jako płatnik nie będzie zatem mogła skorzystać z uprawnienia uregulowanego w 75 § 1 OP.

5) W przypadku złożenia zeznania CIT-8 w marcu 2024 r., spółka będzie mogła po raz pierwszy pomniejszyć kwotę podlegających przekazaniu na rachunek urzędu skarbowego zaliczek na podatek PIT, pobranych z wynagrodzenia za marzec 2024 r. wypłacanego w kwietniu 2024 r., od którego pobór zaliczki następuje również w kwietniu, a terminem jej przekazania do urzędu skarbowego jest dzień 20 maja 2024 r. W przedstawionym przypadku kwiecień jest miesiącem następującym bezpośrednio po miesiącu, w którym podatnik złożył zeznanie, zatem zaliczka pobrana w tym miesiącu jest pierwszą zaliczką pobraną i podlegającą przekazaniu do urzędu skarbowego od wypłacanych wynagrodzeń. W tym przypadku termin jej faktycznego przekazania do urzędu skarbowego pozostawałby bez znaczenia, gdyż jako zaliczka pobrana podlega co do zasady przekazaniu na rachunek urzędu skarbowego. Przy czym spółka korzystając

z ulgi na innowacyjnych pracowników i tak nie dokonuje jej wpłaty w całości lub w części. Również w przypadku wypłaty wynagrodzeń specjalistów B+R za ostatni miesiąc danego roku podatkowego, spółka będzie mogła pomniejszyć kwotę podlegających przekazaniu na rachunek urzędu skarbowego zaliczek na podatek PIT, pobranych z wynagrodzenia za listopad 2024 r. wypłacanego w grudniu 2024 r., od którego pobór zaliczki następuje również w grudniu, a terminem jej przekazania do urzędu skarbowego jest dzień 20 stycznia 2025 r.

Kwestia powstania przychodu w wyniku bezemisyjnego połączenia spółek „sióstr”, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 lutego 2025 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.689.2024.2.SP

Z przepisu art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT wynika, że przychodem dla spółki przejmującej może być ustalona na dzień poprzedzający dzień łączenia wartość rynkowa majątku podmiotu przejmowanego otrzymanego przez spółkę przejmującą w części przewyższającej wartość emisyjną udziałów (akcji) przydzielonych udziałowcowi (akcjonariuszowi) spółki łączonej. Przepis art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT służy ustaleniu przychodu z przejętego majątku w części od-

powiadającej udziałowi innych udziałowców w kapitale zakładowym spółki przejmowanej. W celu ustalenia wartości majątku stanowiącej przychód porównuje się w tym przypadku wartość rynkową majątku podmiotu przejmowanego z wartością emisyjną udziałów (akcji) przydzielonych udziałowcom (akcjonariuszom) spółki przejmowanej. Jeśli nie dochodzi do wydania udziałów (akcji) oznacza to, że cała wartość przejętego majątku stanowi przychód. Z treści wniosku wynika, że 100% udziałowcem spółki przejmującej oraz spółki przejmowanej jest spółka C. W związku z połączeniem nie będą emitowane i wydawane jakiejkolwiek udziały spółki przejmującej. Zatem, skoro spółka przejmująca nie przydzieli spółce C (tj. 100% udziałowcowi spółek łączonych) udziałów w związku z planowanym połączeniem, to przychodem dla spółki przejmującej będzie ustalona na dzień poprzedzający dzień łączenia wartość rynkowa majątku spółki przejmowanej, która to wartość w opisanym przypadku w całości stanowi nadwyżkę, o której mowa w art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT. Zatem, po stronie spółki przejmującej na skutek planowanego połączenia powstanie przychód na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 8d ustawy CIT w wartości rynkowej majątku spółki przejmowanej ustalonej na dzień poprzedzający dzień łączenia.

PACZUSKI TAUDUL

DORADCY PODATKOWI

TOMASZ JANKOWSKI
tel. +48 505 465 553
tomasz.jankowski@ptpodatki.pl

MACIEJ GROCHULSKI
tel. +48 501 012 085
maciej.grochulski@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

